

Dark romantasy
**KRÁLOVNA
Z
POPELA**

Hana Antalová

KRÁLOVNA Z POPELA

Hana Antalová

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2024
Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 136. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Hana Antalová
Obálka a grafika © JPolc
Redakce a korekce: Petra Čechová, Markéta Hrubá,
Nikola Zatloukalová, Lucie Zubalíková,
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová, Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88525-11-0 epub
978-80-88525-10-3 PDF

ANOTACE

Dokonalá, sečtělá, učenlivá. Perfektní kandidátka na budoucí královnu. Tak by Raven popsali lidé, kteří měli tu možnost ji poznat. Nebylo tedy pro nikoho překvapením, když si ji vybral samotný král Sabian, hrdina známý po celém kontinentu. Nadšení ze sňatku se ovšem vytratí ve chvíli, kdy se ukáže, že vše není tak růžové a zalité sluncem. Raven místo pohádkového života bojuje o holý život. Bude jen na ní, zda zůstane obětí, nebo se stane popravčím.

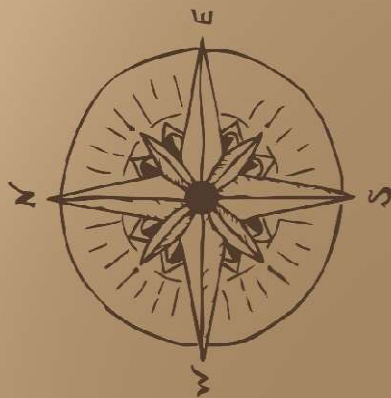
Hra právě začíná. Ve chvíli, kdy udělal první tah, už není cesty zpět. Šachmat, jedině ten znamená konec. Toto je boj černé a bílé. Vzestup padoucha tohoto příběhu. Kdo jím ale skutečně je?

PLAYLIST

Lyra – Chess
Rival – Scars (feat. Diandra Faye)
SHIKAMI – Queen of Ashes
Jim Yosef – Worst Nightmare (feat. Scarlett)
Ekoh x Skydxdy – Throne
Tommee Profitt – Tragic (feat. Fleurie)
Karliene – Not Our Day to Die
Royale Lynn – Sacrifice
Unsecret X Sam Tinnesz X Greylee – Now's your time
Zayde Wolf x Kat Leon x Nocturn – Undertown
Nightcore – Hero and Villain
Nightcore – In Another Life, I'd Be the Villain
Ark of Noah, Katie Burke – Dark Side
FLØRE – The Great Pretender

“Důvěra je nebezpečná hra”

Pro všechny, kteří balancují na tenké linii mezi dobrem a zlem.
Každý si zaslouží vyprávět svůj příběh.

PROLOG

Hranice mezi dobrem a zlem je opravdu velmi tenká. Občas se tato hranice dokonce stírá. Kdo však určuje, co je dobré a naopak, co je špatné? Jak může někdo soudit, kdo zastává zlo a kdo zase dobro? Jsou věci, které se nedají přesně specifikovat, a činy, které jsou v rozporu s oběma těmito označeními. Dobří lidé mohou dělat zlé věci a obráceně. Rozdílné je pouze to, co je k jejich činům vede. Jaký mají motiv, co je pohání.

Na velmi, ale opravdu velmi starém kontinentu se nacházelo několik království. Uplynulo již několik dlouhých let, co jejich země vedly boj se zloduchem, jakého do té doby ještě nezažily. Králové těch zemí byli zvyklí na bandity, zloděje i podvodníky. Některá království dokonce zažila i draky. Všechno to však bylo nic v porovnání s padouchem, který je právě sužoval. Nešlo totiž o boj skrze sílu a zbraně, přestože i k nim několikrát došlo. Tohle zlo s nimi vedlo válku myslí.

Testovalo jejich strategii a dovednost předvídání. Každé z království se před ním muselo mít na pozoru. Bralo totiž všechno všem a nenechalo kámen na kameni. Přeměňovalo domovy v popel a zabíralo cizí území. Kradlo jim veškeré zásoby, ale i jejich blízké. Stáli proti temnému království s ještě temnějším vládcem.

Nebudu vám vyprávět příběh o tom, jak zlo tyranizovalo své okolí, ale o tom, že důvěra může být nebezpečná hra, při které není

snadné odpustit a už vůbec ne zapomenout. Budu vyprávět o lidech, kteří spolu vedli válku myslí. Šachovou partii. Hru, při níž bojovali na šachovnici s cílem rozdrtit mysl protivníka.

O touze po pomstě a moci, kdy si on přišel pro její korunu a ona chtěla jeho hlavu. Zloduch vždy zůstane zloduchem, pokud bude hrdina vyprávět jeho příběh. Co když to tentokrát udělá někdo jiný? Bude stejně jasné, kdo je tím dobrým, nebo špatným? Dá se to vůbec přesně určit? Jak se z někoho může stát ztělesněné zlo? Padouši se totiž nerodí, jsou stvoření. Jejich temná verze nevznikne přes noc – jsou to zkušenosti, bolest, nejistota, zneužívání a deprese. Procházejí si spoustou ošklivých věcí, díky nimž se dostanou na tuto úroveň.

Jizvy na srdci mnohdy nepřicházejí od nepřátel. Nejvíce jich vždy zůstane po našich milovaných. Jednou z věcí, kterou by lidé měli pochopit o extrémně laskavých, milých a milujících lidech, je to, že jejich druhá stránka je stejně extrémní. Nesmíme zaměňovat sebeovládání za slabost. Bestie v nich spí, není mrtvá.

Bylo nebylo, žila jedna šťastná malá dívka... jenže pak vyrostla a změnila se v monstrum.

KAPITOLA PRVNÍ

Raven byla vychována jako prototyp dokonalé princezny. Matka, královna Soraya II., dbala na to, aby její dcera bezchybně ovládala etiku. Trvala na tom, aby uměla vyšívat, hrát na hudební nástroje a správně konverzovat. Velmi dlouhou dobu byla Raven královním jediným dítětem. Princeznin otec, král Zavier III., byl sice lehce smutný z toho, že nemá mužského dědice, svou dceru však nadevše miloval. Nikdy nedopustil, aby si připadala méněcenná nebo nešťastná jen proto, že se narodila jako dívka.

Raven si byla plně vědoma toho, že její otec toužil i po chlapci, bohužel jim nebylo přáno. Snažil se proto své vědomosti a znalosti ohledně kralování předat své dceři. Vše, co by za jiných okolností učil svého syna, předával právě jí. Díky tomu dokonale znala mapy i historii. Často spolu hrávali šachy, které brali kromě zábavy i jako nástroj pro zdokonalování myšlení a strategie. Král viděl, že je velmi nadaná a chytrá.

Rozhodl se ji proto zasvětit i do plánování a strategie bitev či dobývání. Brávil ji s sebou na porady a nechal ji rozhodovat. Raven však byla zároveň velmi dobrosrdečná. Chápala kroky nutné pro získání nového území a boj, ona sama by však nikdy neublížila ani mouše. Nedokázala by s čistým svědomím obětovat někoho, aby

dosáhla svého. Byla to čistá a laskavá duše. Taková ona vždy byla, a za to ji všichni milovali.

Po několika letech snažení, když už byli královna i král na pokraji zoufalství, se jim nakonec poštěstilo. Zázrak nebyl pouze to, že se jim konečně podařilo počít další dítě, ale byl jím dokonce chlapec. V království se slavilo. Konečně přišel na svět následník trůnu Elenie a vymodlený syn. Oba její rodiče byli nadšení. Raven na nich viděla tu úlevu i radost. Nežárlila. Naopak, svého malého bratra navždy milovala. Přesně v tu dobu se jejich životy zdály naprosto perfektní.

Jednoho dne do království dorazil posel z Erovellu. Král Zavier spolu s královnou Sorayou seděli na svých honosně zdobených trůnech a s neutrálním výrazem pokynuli nečekanému návštěvníkovi, aby jim předal zprávu, kterou nesl.

Stálo v ní, že se tamní princ Sabian stal po smrti svého otce novým králem a hledá královnu, která by mohla vládnout po jeho boku. Toto oznámení bylo pro všechny přítomné velmi překvapivé. Pokračovali však dál ve čtení a zjistili, že si princ, tedy král Sabian, zvolil jako svou budoucí královnu právě jejich dceru, princeznu Raven I. z Elenie.

Princezna samým nadšením a radostí skoro poskočila na místě. Nemohla tomu uvěřit. Raven již od svého útlého dětství obdivovala prvorozeného syna krále Raylona II. z Erovellu. Jejich království bylo třikrát větší než její domovina, Elenie. Stejně tak mnohem bohatší a více prosperující. Princ byl příkladem všech ctností a dovedností, které by správný budoucí král měl ovládat. Šarmantní, chytrý, milý a dobrosrdečný.

Pro všechny byl hrdinou. Nespočetněkrát zachránil své království před nepřáteli a nebezpečím. Například jednou při boji zahnal skupinu obávaných banditů, kteří plenili okolní vesnice. Jindy zase skolil draka, jenž ohrožoval celou zemi. V jejích očích byl prostě dokonalý. Vzhlížela k němu a tajně jej milovala od první chvíle, kdy se o jeho existenci doslechla a poprvé uviděla jeho portrét. Dokonce i Ravenin otec tvrdil, že kdyby byl Sabian jeho syn, byl by na něj za jeho zásluhy pro království velmi hrdý.

Oznámení o zájmu nového erovellského krále o Raven její rodiče až tolik nepřekvapilo. Oba věděli, že jejich dcera je dokonalým příkladem princezny a budoucí královny. Ostatně měli na tom oba svou výchovou velké zásluhy. Byli proto nesmírně hrdí, že jejich snažení a píle nepřišly vniveč, ale naopak sklidily zaslouženou odměnu.

Provdát ji za tak mocného, udatného a oblíbeného krále bylo nejlepší, co je mohlo potkat. Byl nejlepší partií a neexistoval důvod, proč by měli jeho nabídku odmítnout, navíc když sama dotyčná z ní byla naprosto nadšená. Měla možnost vzít si někoho, komu patřila její oddanost i srdce. Neváhali tedy ani vteřinu a s nabídkou sňatku souhlasili. Král požádal svou nastávající, aby přijela ihned do jeho domoviny.

Svatbě měl předcházet velkolepý ples, který zároveň sloužil k vzájemnému seznámení a zasnubám. O tři dny později měl proběhnout samotný obřad. Vše bylo velmi narychlo a všichni si tuto skutečnost uvědomovali. Na tom ovšem nebylo vůbec nic zvláštního. Vládce byl mladý, pohledný a po smrti otce určitě osamělý. Nikdo se proto ani v sebemenším nad touto situací nepozastavil. Bylo jasné, že chtěl mít co nejdříve někoho po svém boku. Mít vedle sebe ženu, svou královnu. Raven to přišlo velmi romantické a

lichotilo jí to. Ona sama byla velká romantička a snílek. Milovala knihy pojednávající o lásce a sama doufala, že tu svou jednou bude moci prožít. S nabídkou Sabiana se ten sen zdál více než na dosah.

Princezna ještě téhož dne nadšeně pobíhala po své komnatě a balila si věci. Šaty, šperky, ale také knihy. Nechtěla na nic zapomenout. Pocit štěstí však v době jejího odjezdu pominul. Přistavený kočár byl připraven pouze pro ni. Tak jim svou podmínku sdělil králův poskok.

Raven nechápala, co se stalo. Myslela, že její rodiče pojedou s ní. Měli by být přece součástí jejího velkého dne. Ostatně, tak to i sdělila onomu muži. Ten však jen zavrtěl hlavou. Vysvětlil jí, že se nemusí bát, jelikož pro její rodiče bude poslán jiný kočár, který je do Erovellu dopraví včas na velkolepou svatbu. Ona z toho sice byla pořád nesvá, ale matka i s otcem ji uklidňovali, že se nemusí ničeho bát a na její velký den opravdu dorazí.

Nasedla tedy do vozu a vydala se za svým budoucím manželem. Cesta vedla přes tři další království – Sebenid, Tanileu a Ballat. Erovell, země jejího budoucího manžela, se nacházela opravdu daleko. Raven by řekla skoro až na samotě. Jejich království bylo oproti ostatním třem velkou mocností. Pořád však nebyla nejbohatší ani nejmocnější říší na kontinentu. Elenie kolem sebe měla spoustu sousedních území, ale také malých měst a vesnic. Erovell naopak působil téměř odtrženě od všech ostatních. Jediné nejbližší království bylo Dokar. Tato dvě území od sebe dělil hustý a temný les.

Z oken kočáru sledovala, jak jí z očí mizí její oblíbená místa, ať už se jednalo o park rozprostírající se kolem paláce, nebo místní tržiště, kde si kupovala čerstvá jablka a voňavé koláče. Sebenid, sousedící s Elenií, nabízel také spoustu krásných výhledů.

Nejproslulejší byl svými horami. Tanilea zase naskýtala možnost kochat se pohledem na širé a blankytně modré moře, které omývalo jejich pobřeží. Ballat bylo ze všech dosud zmíněných království tím nejmenším. Svou velikostí se však nikdy nenechalo zahanbit a jeho král se vyžíval v pořádání honosných a věhlasných rytířských turnajů.

Jakmile kočár opustil území posledního ze sousedů Elenie, čekala je už jen cesta vedoucí přes louky, pole a lesy. Dlouhá a únavná. Na jejím konci však na Raven čekal pohádkový život, a především její hrdina, rytíř v zářivé zbroji. Tohle mělo být její šťastně až na věky. Věděla to. Cítila to ve svém nitru.

Když její vůz poprvé překročil hranici Erovellu, byla naprosto unešená. Království bylo ještě krásnější, než jej popisovali lidé a knihy. Všude rostla spousta barevných květů a zeleně. Domy pro místní obyvatele byly nádherné, jako nové, bez nejmenší stopy chátrání. Všichni se usmívali a radovali. V Erovellu nikdo nestrádal. Král se o své poddané staral naprosto ukázkově.

Život tam musel být opravdu kouzelný. Minimálně na první pohled. Nebylo pochyb o tom, že tahle země umí dostát své pověsti a všem těm zvěstem, které o ní kolovaly. Raven se už nemohla dočkat, až se půjde do vesnice rozprostírající se pod palácem projít. Až navštíví místní trhy nebo pozná své budoucí poddané.

Princezna mezi obyvatelstvo chodila i ve své domovině. Chtěla mít přehled o tom, zda se všichni mají dobře, nikomu není ukrivděno nebo se neděje nějaké bezpráví. Hodlala v tom pokračovat i ve svém novém domově. Věřila, že Sabian bude z jejího návrhu nadšený, ostatně, v jejích myšlenkách on dělal totéž. Přesně takhle na ni působil. Byl přece hrdinou, milovaným princem a králem.

Palác samotný byl naprosto ohromný. Jeho bílá barva značila čistotu a neposkvrněnost. Jeho přední části dominovaly dvě vysoké věže. Ravenin kočár zrovna projížděl přes most, pod nímž protékala malá říčka, oddělující palác od cesty vedoucí do vesnice.

Když projeli hlavní branou, dostali se na nádvoří. Uprostřed stála zdobená vodní fontána a všude kolem kvetly nádherné růže snad všech barev. Dívka byla naprosto uchvácená. Tohle měl být její nový domov. Nemohla se dočkat, až toto místo uvidí i její rodiče. Matka bude nadšená.

KAPITOLA DRUHÁ

Kočár zastavil před vchodem do paláce a jeden ze sluhů jí pomohl vystoupit ven. V tu chvíli byla princezna lehce zaskočená. Očekávala totiž, že na ni její budoucí muž bude čekat a že ji hned po příjezdu přivítá. Vlastně i přes svou skromnou povahu doufala v mnohem větší, honosnější a vřelejší přivítání hodné budoucí královny, něco, co se obyčejně při spojení dvou království dělávalo.

Nic takového však nenásledovalo. Spíše naopak. Současně s jejím příjezdem na nádvoří dorazilo i několik dalších kočárů. Z nich pak vystupovali další urození šlechtici a jejich ženy, většinu z nich ani nepoznávala. Napadlo ji, že nejspíše dorazili na jejich zasnubní ples. Překvapilo ji, kolik lidí král pozval. Dovnitř vstupovalo stále větší množství hostů. Raven pocítovala lehké rozpaky.

Skoro zapomněla, že ještě stále stojí jako přikovaná před svým kočárem. Z jejích myšlenek ji vyrušilo až drobné odkašlání jednoho ze sluhů, který čekal, až spolu s ním vykročí směrem dovnitř. Zdvořile se omluvila a vydala se za ním. Uvnitř působil palác ještě honosněji. Ten pohled jí skoro vyrazil dech.

Stejně jako zvenku i zde dominovala bílá barva a čisté linie. Dalším prvkem, který převažoval, bylo zlato. Zdobilo snad vše, co se uvnitř nacházelo, ať už to byly rámy obrazů, klenby, zrcadla, schodiště či sochy. Dívka nevycházela z úžasu. Sama byla vychovávána

v bohatství a přepychu, přesto nikdy nebyla jednou z těch rozmazlených a pyšných princezen. Nebála se ušpinit si ruce, třeba když pomáhala jejich hlavnímu kuchaři zadělávat těsto na chleba. Zároveň měla často hlavu v oblacích a myšlenkami byla úplně někde jinde.

Ostatně, tak tomu bylo i ve chvíli, kdy se sluhou procházela halou ke schodišti. Chodby paláce jí připadaly jako obří bludiště. Nemít s sebou svého průvodce, nejspíš už by se v té spoustě odboček dávno ztratila. Dovedl ji až ke dveřím její komnaty a sdělil jí, že za ní brzy dorazí přidělené komorné, které Raven pomohou připravit se na probíhající ples. Král ji měl očekávat přímo na místě. Vzápětí bez dalších slov odešel.

Jakmile dorazily komorné, oblékly ji nádherné bílé šaty. Byly zdobené zlatými vyšívanými ornamenty, které se rozprostíraly po celé jejich délce, a malými diamanty, jež lemovaly jejich vrchní část. Korzet, podle ní až příliš utažený, zvýrazňoval její přednosti. Suknice byla tak široká, až nabyla pocitu, že s ní ani neprojde dveřmi. Komorné jí na každou ruku navlékly rukavičky stejné barvy, které jí sahaly až k loktům.

Boty s velmi vysokými podpatky jí tlačily a nejspíše byly o číslo menší, přesto si nedovolila nic namítat. Matka by řekla, že pravá královna musí něco přetpět, obzvláště pokud to znamená reprezentovat krále a celé jeho království. S bolestným výrazem do nich tedy nasoukala své nohy, odhodlána onu nepříjemnou bolest přetpět.

Vlasy barvy havraního peří služebné sčesaly do vysokého drdolu, zdobeného diamantovou čelenkou. Temné vlasy spolu s blankytně modrýma očima byly jednou z jejích předností. Raven si byla dobře

vědoma své krásy, ostatně, počet nápadníků ucházejících se o její ruku byl vskutku pozoruhodný. Nikdy však svého vzhledu nezneužívala.

Soustředila se na svůj odraz v zrcadle. Dnešek byl posledním dnem, kdy na sebe hleděla jako princezna. Ráno už v něm uvidí oficiální nastávající manželku krále Sabiana a budoucí královnu Erovellu. Při té myšlence se nedočkavostí otrásla. Její vzrušení bylo téměř omamné. Jaký asi Sabian bude? Nepochybně velmi šarmantní a rozhodně bude gentleman. Raven o tom byla přesvědčená. V jejích očích působil král naprosto bezchybně. Tolik k němu vzhlížela. Byl jejím idolem.

Jakmile komorné skončily s její přípravou, doprovodily ji až k tanečnímu sálu. Hudbu bylo slyšet i přes zavřené dveře. Uvnitř už bylo živo. Raven si dokázala představit veselí, které se za nimi odehrávalo. Ona sama již měla možnost se několika podobných plesů zúčastnit.

Žádný z nich však nebyl tak noblesní a velkolepý. Srdce jí divoce bušilo. A v tu chvíli na ni dolehla plnou vahou nervozita ze setkání s králem z očí do očí. Nestihla už nad tím dál přemýšlet, jelikož jí jeden ze sluhů otevřel dveře a pokynul, aby vešla dovnitř. Zhluboka se nadechla, vystrčila bradu a vypnula hrud'. Kráčela jako pravá dáma.

Několik pohledů se stočilo jejím směrem, naštěstí ne tolik, kolik očekávala. Hosté vypadali, že je nově příchozí osoba až tolik nezájímá. Král zrovna tančil s jednou z přítomných dívek a nevypadal jako muž, který čeká na svou budoucí choť. Raven to lehce vyvedlo z míry.

Nedávala na sobě nic znát. Kamenný výraz bez emocí. Jedna z pečlivě nacvičených věcí, kterou se musela naučit ovládat. Falešné úsměvy a přetvářka, která byla u takto vysoce postavených lidí téměř na denním pořádku. I přes veškeré naučené způsoby se po každé snažila působit co nejupřímněji.

Někdy však nebylo jiné cesty. Tohle byl jeden z těch případů. Nedat najevo své vnitřní emoce, nepohoršovat, neudělat svému jménu hanbu. Tato slova jí matka dlouho kladla na srdce. Otec se jí to pak snažil vysvětlit více diplomaticky. Takoví oni byli. Matka rázná a neúprosná. Otec laskavý a dobrosrdečný. Uměl však působit i jako tvrdý panovník a vždy vládl pevnou rukou. Raven oba milovala, stejně jako oni zbožňovali svou dceru.

Procházela sálem a neustále se rozhlížela kolem sebe. Nebyla si jistá, co má dělat a kam jít. Její budoucí muž jí nevěnoval sebemenší pozornost. Než stihla něco vymyslet, přitanečil Sabian až k ní a s širokým úsměvem uchopil její ruku, aby ji vzápětí políbil. Něžně, pomalu. Raven mu úsměv oplatila. Cítila, jak se jí po tvářích rozlévá ruměnec.

„Vy musíte být princezna Raven, nepletu se?“ promluvil na ni Sabian poprvé. Jeho hlas byl hluboký, sladký jako med. Dokázal ji během sekundy naprosto okouzlit.

„Ano,“ vydechla tiše, když jí došlo, že již notnou chvíli zadržuje dech.

„Ve skutečnosti jste ještě mnohem krásnější,“ věnoval jí Sabian poklonu a celou si ji prohlédl.

„Děkuji. Vy jste také velmi pohledný, můj králi,“ oplatila mu zdvořile a nezapomněla se u toho poklonit.

„Rád bych vás požádal o tanec, smím?“ zeptal se.

„Ovšem,“ vyhrkla téměř okamžitě. „Bude mi velkým potěšením,“ dodala vzápětí. Nechtěla působit příliš horlivě ani nezdvořile.

Bála se, že kvůli vzrušení ze setkání s králem, které zaplavilo celé její tělo, na něj neudělá příliš dobrý dojem. Nerada by se před ním ztrapnila – nebo, co hůř, aby se jí povedlo jej od sebe odehnat. To by byla katastrofa. Matka by ji za to určitě minimálně zavrhla. Takovou ostudu si rozhodně nemohla dovolit.

„Ani netušíte, jakou mám radost z toho, že se mi podařilo najít tak nádhernou a skvělou ženu, která mi bude oporou a také bude skvělou ozdobou našeho království,“ pokračoval král v komplimentech.

Umění svádět ženy a dostávat je pouhými slovy na kolena bylo něco, v čem opravdu vynikal. Nikdo nedokázal něžné pohlaví okouzlit více než právě on. Sabian to samozřejmě velmi dobře věděl, proto svého umění hojně využíval. Lépe řečeno – místy až zneužíval. Nikdo si však nedovolil krále osočit.

Ostatně, co by mu mohli říci? Že je zběhlý v tom, jak okouzlit jakoukoliv ženu, která je k tomu více než svolná? Těžko. Sabiana navíc všichni milovali. Byl to přece hrdina. Vystupoval jako hrdina. Choval se tak, jako by jím byl. Nikdo o něm nepochyboval. Měl dlouhý seznam zásluh, které pro své království vykonal. Rval se, bojoval, téměř vypustil duši. Takhle se o něm mluvilo. Lidé mu provolávali slávu, kdyby však jen tušili...

Po celý zbytek plesu tančil Sabian jen a pouze s Raven. Povídali si, smáli se. Král jí věnoval všechnu svou pozornost a princezna, dokonale okouzlená jeho šarmem, měla oči jen pro něj.

Raven si byla téměř jistá, že šimrání v útrokách jejího těla vyvolává přítomnost krále Sabiana. Nepochybovala o tom, že její pocity

